



www.jollibread.com

© 2019, Irene Verdú

© 2019, César Barceló

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-34-8

Depòsit legal: M-3.475-2019

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Aventura pirata a la biblioteca

Irene Verdú

Il·lustracions de César Barceló

jollibre

Introducció

El final de l'estiu es presentava molt i molt tranquil.

5

El mes de juliol me l'havia passat sencer anant als matins a l'escola de surf i quedant amb els meus amics i amigues a les vesprades.

A més, les primeres setmanes d'agost havia estat de campament: jocs, esport i diversió en plena natura... Ufff!!! Insuperable!!!

En resum: el millor estiu de la meua vida, i això que ja en tenia quasi deu, d'anys!

Per això, el pla que m'havien programat els pares per a l'última setmana del mes d'agost era de relax i tranquil·litat absoluta...

—Aquesta setmana te n'aniràs amb la iaia per a ajudar-la a instal·lar-se a la seua casa nova —va dir la mare.

6 —Nosaltres ens hem de reincorporar ja a la faena, però tu encara tens vacances i pots aprofitar-les alhora que fas companyia a la iaia. Ja voràs que contenta que es posa! —va dir el pare.

La veritat és que el pla no sonava gens malament. La iaia Teresa sempre m'ha semblat —tractant-se d'adults, és clar— la millor de les companyies imaginables: és decidida, divertida i molt llesta; li agraden els jocs de taula, les endevinalles i els misteris... ; però a més, i sobretot, m'encanta perquè, quan estic amb ella, em deixa menjar gelat tots els dies!

Per si això no fora prou, per aquell temps, la iaia havia decidit canviar el rumb de la seua vida i mudar-se a un poble

menut de la costa, on havia comprat una caseta de pescadors.

Jo encara no havia tingut l'ocasió de visitar-la a la casa nova, així és que vaig acceptar de bona gana la decisió dels pares, encara que, en el fons, pensara que, aquell estiu, la diversió de veritat, la diversió amb majúscules, ja s'havia acabat...

7

Per cert, em diuen Laia, i aquesta és L'AVENTURA INSOSPITADA I TREPIDANT que mai no m'hauria esperat tindre a finals d'un estiu com aquell...



Un poble vora mar

Tots els pobles tenen un nom, és clar! I una localització en el *Google Maps*. Però, el poble on la iaia Teresa s'havia mudat era i és especial. Ho vaig saber en el mateix moment d'arribar-hi.

9

Hi havia màgia en l'ambient: la brisa marina, la remor dels pins i els roures, la piuladissa dels ocells..., era com si allí tot haguera estat esperant el moment precís de la meua arribada i em donara una agradable benvinguda.

Per això no diré mai el nom vertader del poble ni, molt menys, la situació exacta on es troba: si algun dia hi vols arribar, estic

segura que, com jo, trobaràs el camí en el moment just.

Inventaré, doncs, un nom per referir-me a la localitat: mmm..., per exemple... Leptínia. Sí! Trobe que aquest és un bon nom fals!

10 Leptínia és una vila molt menuda de carrers estrets i empinats, assentada sobre un tossalet al cim del qual encara es poden vore les ruïnes d'una antiga fortalesa. Al peu del tossal, una planura plena d'arbredes i alqueries s'aboca a la mar.

Completen el paisatge les casetes humils de pescadors que, a la vora de la mar, semblen moure's amb les ones, indòmites, quasi nòmades, com una filera de closques de car-rancs ermitans.





La iaia, de caràcter viu i inquiet, havia trobat en una d'aquestes casetes, l'allotjament idoni per al seu esperit emprenedor i rebel: dues habitacions, bany i cuina, a més d'un menjador modest. Tot de dimensions reduïdes. Però, això sí, amb finestres, moltes finestres, i un bon porxo encarat a la mar amb una parra enfilada.

—Aquesta serà la teua habitació, Laia.

La iaia m'havia preparat un dels dos dormitoris. Allí em vaig instal·lar. I, en un tres i no res, em vaig trobar com a casa.

Una casa, cal dir, bastant particular, en què cada objecte semblava tindre un ús extravagant o molt diferent del que li era propi...

Una maleta antiga, gran i de color blau cel, feia el paper de tauleta de nit: la iaia l'havia posada damunt d'un tamboret de quatre potes i, tot plegat, feia la impressió

de ser una tauleta de nit viatgera i inquieta, a punt, en qualsevol moment, d'eixir camejant per la porta i anar-se'n a córrer món.

A més, hi havia una gran escala de mà, tota feta de fusta, estesa horitzontalment i ancorada a la paret a un metre i mig del terra..., aquest era el meu armari!

13

La roba, en palometes, penjava dels barrots de l'escala, de manera que tot en conjunt semblava flotar prodigiosament en l'aire i levitar, com en una espècie de truc de màgia estrafolari.

I és que, entre moltes altres coses bones, la iaia era una artista de la reutilització i el reciclatge.

Però el millor de tot era el meu llit: allò semblava un penya-segat, una fortalesa o una talaia!

Era el llit més alt que havia vist en la meua vida... Tan alt era que havia d'agafar

impuls i fer un bot per a enfilem'hi, cosa que resultava ben divertida. Tan alt que, des del capçal, podia abocar-me perfectament al paisatge esplèndid que m'oferia el finestral: un bosquet de tamaris que semblaven pintats amb aquarel·la i, al fons, la mar...

- 14 La mar, que de vegades es veia serena, com una bassa d'oli; i d'altres, brava i enfurida, com una incontrollable bèstia ferotge.

Un somni estrany

Malgrat el cansament físic i malgrat l'agradable frescor que, provinent de la mar, entrava per la finestra, la primera nit no podia adormir-me. 15

A les fosques, mirava per la finestra l'hipnòtic moviment de les ones, el fantasmagòric balanceig dels tamarius i...

Bé, no soc poregosa, però vaig obrir la porta de la meua habitació i vaig cridar la iaia, que va acudir amb un got de llet calenta.

—Què? Que no pots dormir? Beu: la llet calenta et relaxarà.

Després de beure, em vaig decidir a preguntar-li sobre allò que em treia la son:

—Iaia, què és la construcció estranya que es veu al bosquet de tamarius? Sembla la torre d'un castell embruixat!

Ella va riure de bona gana i, després, misteriosa, respongué:

16 —Que no saps res sobre pirates? És una torre, sí, però de guaita!

—Una torre de guaita? I què és això? I què té a vore amb els pirates? —li vaig preguntar excitada.

—Ha, ha, ha!!! Au, va, ara dorm, que és massa tard. Demà tindrem temps per a parlar d'això i de moltes coses més. Bona nit, reina!

—Bona nit, iaia!

L'escalfor de la llet va fer efecte i, sense adonar-me'n, es coneix que vaig quedar adormida. No obstant això, em sentia desassossegada, intranquil·la. Tal vegada per això, vaig somiar que em despertava un so-

roll curiós. Era com un esbufec que venia de fora.

En el meu somni, si és que allò era un somni, m'abocava a la finestra i veia una silueta que caminava amb pas vacil·lant, com si buscara alguna cosa sense èxit.

Vaig seguir amb la mirada l'estranya figura, fixant-me en la seua aparença, i vaig poder distingir que, sens dubte, era un home amb uns trets ben característics: alt, prim, amb els cabells llargs i un perfil molt pronunciat; com de pirata!

17

La figura es va anar allunyant. Jo ja no podia vore clarament què feia, però recorde amb nitidesa que, de sobte, en arribar a la torre de guaita, va desaparèixer com si la foscor, o un monstre invisible, se l'haguera engolit!